

439

1775. Φιρμάνιον σ. 'Αβδούλ Χαμήτ Α', ὑπὲρ Ρ ό δ ο υ καὶ Κ ὧ, ἐν 175, σ. 388 καὶ σ. 397.

440

1775. 'Ιδιωτικὸν προικοσύμφωνον, ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων, ἀπὸ 17 'Ιουλίου, ἐν 'Α ν δ ρ ω, ἐν 162, σ. 36–37.

(ὁ πατὴρ τῆς κόρης δίδει εἰς προῖκα διάφορα κτήματα) . . . «μὲ τοῦτο, νὰ ἀγροικιοῦνται τὰ ἄνωθεν κλείσματα διὰ μετροητὰ ἀσιλάνια τριακόσια καὶ εἰ μὲν καὶ δὲν τοῦ ἀρέσκουν τὰ ἄνωθεν κλείσματα, νὰ πέρῃ τὰ 300 γρόσια καὶ νὰ ἀπαραιτᾷ τὰ κλείσματα . . . δίδει καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Α. μαζί μὲ τὴν ἀρχόντισσά του . . . τῇ κατοικίαν τος μὲ τὰ περίανλα ὅλα ὡς εὐρίσκονται, μὲ τοῦτο, νὰ κάθονται μέσα εἰς τὴν ζωὴν τος αὐτοῦ, στὴν κατοικία, τὸ περιβόλι μὲ . . . ὅλο ὡς εὐρίσκεται, μὲ τοῦτο, νὰ τρῶνε τὴν ἐμισὴν νιτράδα ἕως ποῦ ζοῦν. . . . Τάζει καὶ ὁ μέλλων στεφανωθῆναι τῆς κεφαλῆς τῆς νύμφης διὰ πρὸ γάμου δωρεὰν ἀσιλάνια 300 καὶ εἰ μὲν καὶ τοὺς συνέβη θάνατος, ἓνας ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, ὅπου ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δόσῃ, νὰ πέρῃ ὁ γα(μ)πρὸς τὸ κρεβατοστρώσι καὶ ἡ νύφη τῇ πρὸ γάμου δωρεάν, ὡς ἄνωθεν γράφομεν, τὰ δ' ἐναπολειφθέντα νὰ σετρέφου(ν)ται εἰς τοὺς προθίμους. Καὶ εἰ μὲν καὶ κάμουν κληρονόμον καὶ ἀποθάνει μετέπειτα, πάλε νὰ στρέφονται εἰς τοὺς προθίμους . . .».

441

1775. Προικοσύμφωνον ἀπὸ 15 'Ιουνίου, ἐν Ν ά ξ ω, ἀνέκδοτον, ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 261.

(α' ἐκ μέρους τῆς μητρὸς τῆς νύμφης) « . . .ξηγώντας ἀκόμι . . . ὅτι ὅλα τὰ ψυχικὰ ὅπου ἄφηκεν ὁ μακαρίτης της, ὁ πατέρας τῆς νύμφης καὶ ὁ ἀδελφός της, νὰ εἶναι κρατημένη νὰ τὰ κάμῃ ἢ λεγομένη της ἀρχοντοπούλα ἀενάως, καθὼς διορίζουν . . . » (καὶ β' ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὸν τελευταῖον) « . . . ὁ ὁποῖος (θεῖος) δὲν ἔχει παιδὶ εὐλογητικὸν ἐκ τῆς σαρκὸς του . . . καὶ μὲ τὴν κοντετζιόνη . . . ὅτι ἂν ἤθελεν ἀποθάνει (ὁ γαμβρὸς) ἄκληρος, ὅπου ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δόσῃ, ὅλα ἐτοῦτα ὅπου τὸν προικοδοτίζει, νὰ στρέφονται εἰς τὸ πρόσωπόν του . . .».

442

1775. 'Απόφασις Νικολάου Πέτρου Μαυρογένους, δραγομάνου τοῦ Στόλου, ἐπὶ ἰδιωτικῆς διαφορᾶς ἐν Ν ά ξ ω, ἀνέκδοτος, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Ζερλέντη 163.

« . . . ἡ ἀρχόντισσα Μαργέτα χήρα Κωνσταντίνου Κόκκα, ἔχουσα διαφορὰν μετὰ τῶν προγονῶν της διὰ τὴν περιουσίαν τῶν ἀποθανόντων δύο ἀδελφῶν αὐτῶν, τέκνων τῆς ρηθείσης Μαργέτας . . . ἤλθον καὶ ἐνεφανίσθησαν πρὸς ἡμᾶς διαφερόμενοι. Τούτου χάριν, ἡμεῖς ἐδόσαμεν ἄδειαν νὰ ἐκλέξουσι δύο αἵρετοὺς κριτὰς ἐκ τῶν ἀξίων ὑποκειμένων, διὰ νὰ κάμουνσι

καὶ τὰ δύο μέρη κομπρομέσα, ὁποῦ νὰ μὴν παραβοῦσι καὶ ἀθετήσουσι αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν τῶν δύο αἰρετῶν κριτῶν. Ὅθεν ἐψηφίσθησαν . . . οἱ ὅποιοι . . . ἔκαμαν ἔγγραφον τὴν ἀπόφασιν τοὺς καὶ τὴν ἐφανέρωσαν πρὸς ἡμᾶς, τὴν ὁποίαν θεωρήσαντες, ὅτι εἶναι εὐλογος καὶ δικαία, διορίζομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἀποφασίζομεν, ὅτι αὕτη ἡ ἀπόφασις τῶν ἄνω εἰρημένων αἰρετῶν κριτῶν νὰ εἶναι βεβαία καὶ ἀπαρασάλευτος καὶ ὅστις μετέπειτα, παραβαίνων τοὺς θεσμοὺς τῆς δικαιοσύνης, ἤθελε ζητήσῃ νὰ σκανδαλίσῃ καὶ νὰ χαλάσῃ αὐτὴν τὴν δικαίαν ἀπόφασιν, νὰ ἔχῃ νὰ δίδῃ εἰς τὸ μουντάκι τοῦ ὑψηλοτάτου ἡμῶν αὐθέντου βεζύρη καὶ καπετὰν πασᾶ γρόσια τὸν ἀριθμὸν 2500 . . . Αὐτὴν δὲ τὴν δόσιν . . . τὴν ἐδέχθησαν καὶ τὴν ἔστειραν καὶ τὰ δύο μέρη ἔμπροσθεν ἡμῶν . . .».

443

1776. Ἐγγραφον ἀπὸ 26 Αὐγ. τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Νικ. Μαυρογένους,

πρὸς τοὺς «προεστῶτας καὶ ἐπιτρόπους» τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . μετὰ τὸ παρὸν σᾶς φανερόνομεν, ὅτι εἶδομεν μίαν ὁμολογίαν ὁποῦ χρεωστεῖ ὁ Κ.Κ. πρὸς τὸν Π.Ο. μετὰ μαρτυρίας. Αὐτὰ τὰ ἄσπρα νὰ τὰ δόσῃ, προστάζομεν ἐξ ἀποφάσεως καὶ χωρὶς προφάσεως, μετὰ ὅλον τοῦ διάφορον, διότι ὕστερον, ἂν ἐναντιηθῇ, ἐρχόμενοι ἡμεῖς, θέλει παιδευθῇ ὡς ἀπειθής. Λοιπὸν θέλετε ἐπιμεληθῇ ὁποῦ νὰ τοῦ πληρωθοῦν τὰ ἄσπρα καὶ ἂς μὴν προφασίζεται. Οὕτω ποιήσατε καὶ μὴ ἄλλως, ἐξ ἀποφάσεως».

444

1776. Γράμμα τοῦ δραγομάνου τοῦ στόλου Νικολάου Μαυρογένους, ἀπὸ 10 Ἀπριλίου,

πρὸς τὸν Χουσεῖν τζαούσην καὶ τοὺς προεστῶτας τῆς νήσου Νάξου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Ζερλέντη 163.

« . . . εἶδομεν μίαν διαθήκην νόμιμον καὶ εὐλογον τῆς μακαριτοῦ Χατζίδενας, γενομένην πρὸ χρόνων πέντε . . . Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου της, εἰς τὸ ἔσχατον τέλος, ὅταν ἐθόλωσαν αἱ φρέναις της, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τί κάμνει ἔβαλεν μαρτυρίας διὰ τὸν ρηθέντα νερόμυλον . . . Μετὰ τοιαύτην ψευδῇ ἀπάτην, ζητοῦσι νὰ ἀποξενώσουν τὸν ρηθέντα νερόμυλον. Εἰς τόσον, κατὰ τοὺς νόμους, ἡ πρώτη διαθήκη ἰσχύει καὶ ἂν κάμῃ ἄλλην, πρέπει νὰ ζήσῃ τρεῖς μῆνας καὶ ἔτι νὰ χαλασθῇ ἡ πρώτη καὶ ἂν χαλάσῃ καὶ τὴν ἄλλην, πρέπει νὰ ζήσῃ σαράντα ἡμέραις. Πόσον μᾶλλον, ὁποῦ δὲν ἔκαμεν ἄλλην ; Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς, κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ὀρθὸν τῆς διαθήκης, ἀποφασίζομεν, ὅτι ὁ ρηθεὶς νερόμυλος νὰ εἶναι εἰς ἐξουσίαν τῆς ἀρχοντίσσης Σοφιανάκη, μηδενὸς ἐναντιουμένου . . . εἰ δὲ καὶ δὲν σᾶς ἀκούσουν καὶ κάμουν καμμίαν σύγχυσιν, ἐπειδὴ καὶ κανχῶνται εἰς τὰ ἄρματα τοὺς, νὰ τοὺς βάνετε εἰς τὰ σίδερα μαζί με τοὺς ἄλλους, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑψηλότατος αὐθέντης μας . . . ».

445

1776. Διαθήκη ἐν Κεφαλληνίᾳ,

